

Куницький Данило,

здобувач вищої освіти ступеня бакалавра спеціальності «Право» 114 навчальної групи навчально-наукового інституту № 1

* * *

Зруйнуй мою Мрію, як 27 лютого,
Зруйнуй мій дім до стану скрутного,
Руйнуй, поки не закінчаться клятї ракети
І руйнуй, виплачуючи матерям цих катів монети,
А як зруйнуєш, куди далі?
Ти ж у зруйнованій Калахарі.
Чи відбудуєш те, що наламав?
А відбудуєш сина, батька, що в бою упав?
Нумо!!! Прапор у руки, будуй,
Ти ж миротворець з автоматом у руках,
Давай вбивай, катуй, гвалтуй
Ти вмієш будувати тільки страх,
А з зерен сіяти лише брехню,
По ящику вливати в вуха маячню,
Кажеш з вами бог,
Смішно, хїба що Арес,
Такий зворотній цей прогрес,
Назад немає вороття,
Лиш кінець жалюгідного життя,
А що ми, з нами люди,
Не свині, орки та верблюди,
Що плюють в спину передовикам,
А ті, що підтримують, допомагають нам,
Хто справді добрий друг і брат,
а не уславлює ахмат.
Не в слові справа, справа в ділі,
А ви приречені лягти в могилі,
І збагачувать український ґрунт,
Все, куди годиться цей ваш труп.
От і вся ваша політика й культура.
Дурна і страшнюча диктатура.

* * *

Шановний читачу,
У Києві все тихо,
Хоч по місту й по селу,
Вимикають світло.
Я дякую тобі й твоєму калашу,
Що не трапилося лиха.
Я дякую, що не учусь,
Як стрілять в морпіха,
Чи в ту ж свиню,
Різниця невелика.
Не буду про погане,
Бо потім світло згасне
І відключать ліхтарі
Котрий вже день в календарі,
Тож дякую за все,
Що батьки сплять спокійно.
Хай доля перемогу принесе,
І будемо ми жити вільно.